

form for krigspropaganda skulle betragtes som en alvorlig forbrydelse mod verden og menneskeheden, og strenge straffe fastsættes for dem, der gjorde sig skyldig i sådan propaganda.

1. udvalg vedtog enstemmigt på sit møde den 22. november efter forslag af Sovjetunionen, at spørgsmålet uden debat blev henvist til 18-magtsnedrustningskomiteen i Genève til overvejelse. Den sovjetiske repræsentant angav bl. a. som begrundelse for sit forslag, at „eftersom det er af væsentlig betydning helt at fjerne følgerne af krisen i det caribiske område, og eftersom der nu er ryddet grund for 18-magtsnedrustningskomiteens frugtbare arbejde“ fandtes forslaget at burde henvises til denne komité.

Plenarforsamlingen tiltrådte forslaget den 27. november.

Konference om forbud mod anvendelse af atomvåben.

(Dagsordenens punkt 26).

16. samling vedtog den 24. november 1961 et af Indien og Ceylon sammen med 10 afrikanske stater fremsat resolutionsforslag om forbud mod anvendelse af kernevåben i krig.

Resolutionen var affattet som en deklARATION, der stempler brugen af nukleare og thermo-nukleare våben som en direkte krænkelse af FN's pagt og som stridende mod folkeretten og humanitetens love. Desuden indeholdt den et pålæg til generalsekretæren om at spørge medlemslandene om deres syn på afholdelse af en særlig konference til undertegnelse af en konvention om forbud mod anvendelse i krig af nukleare og thermo-nukleare våben samt om at give 17. samling meddelelse om rundspørgets resultat.

55 lande (afro-asiatiske lande og østblokken) stemte for resolutionen, 20 imod (herunder de fleste af Atlantpagtens medlemsstater), medens 26 lande — deriblandt de skandinaviske — afholdt sig fra at stemme.

Konklusionen af den danske regerings svar på generalsekretærens forespørgsel var, at regeringen ville finde det mindre hensigtsmæssigt, om der sammenkaldtes en

særlig konference med henblik på at gennemføre en konvention efter de i resolutionen angivne retningslinjer, idet en sådan konferences drøftelser, løstrevet fra det generelle nedrustningskompleks, kun vanskeligt syntes at ville kunne bidrage til en løsning og utvivlsomt måtte befrygtes snarere at ville kunne svække de bestræbelser, der udfoldedes af 18-magtsnedrustningskomiteen.

1. udvalg drøftede i dagene 26.—29. november spørgsmålet om indkaldelse af en konference.

Resolution.

Ethiopien sammen med 19 afro-asiatiske lande og Jugoslavien fremsatte en resolution, der gik ud på af opfordre generalsekretæren til at foretage yderligere undersøgelser vedrørende medlemsstaternes anskuelser om afholdelse af en konference, som nævnt, og til at afgive beretning til 18. samling.

Den 29. november vedtog 1. udvalg resolutionsforslaget med 50 stemmer for, ingen imod, medens 26 afstod, heriblandt de vestlige lande, inklusive de fem nordiske. Det vil ses, at i alt 34 lande ikke deltog i afstemningen, og at udvalgets vedtagelse skete med mindre end halvdelen af samtlige stemmer.

Efter afstemningen udtalte USA's repræsentant, at man fra amerikansk side ikke kunne se nogen fordel i en særskilt behandling af et spørgsmål, som måtte betragtes som udgørende en del af nedrustningsproblemet. Han udtrykte håb om, at dette synspunkt ville få almindelig tilslutning på FN's 18. plenarforsamling.

Plenarforsamlingen tiltrådte resolutionen den 14. december med 33 stemmer for og ingen imod. I alt 25 lande markerede, at de afstod fra deltagelse i afstemningen.

Debatten.

Debatten indledtes af Ethiopiens repræsentant, der først gennemgik sin delegations bevæggrunde til at fremsætte den førnævnte i 1961 vedtagne resolution. Derefter understregede han, at den omhandlede konvention på ingen måde skulle erstatte nedrustningsforhandlinger endsige mindske 18-magts-komiteens bestræbelser, men skulle